

Dag Effata!

Zelden zo'n deugddoende, diepmenselijke, ontroerende en tegelijk zo hoopgevende en goddelijke eucharistieviering mee-'gemaakt' als de tv-mis van zondag 22 februari 2004!

Lijfelijk konden wij helaas niet aanwezig zijn in die sympathieke kerk van O.-L.-Vrouw van Goede Bijstand te Brussel.

O ja, misschien waren wat gezonde nieuwsgierigheid, fierheid of herkenning de eerste drijfveren om de tv op zondagvoormiddag aan te zetten, of wat heimwee (naar het koor en zijn leden!?), of gewoon maar vriendschap of levenslust... wie zal het zeggen?

Feit is: wij keken... en wij werden gegrepen... gaandeweg & steeds meer en meer...

Wij gingen mee, wij vierden mee, wij werden erbij getrokken & betrokken. Wij geraakten ondergedompeld, zalig overstroomd, wij werden echt geopend: ... Effata, weet je wel...

"Wek uw kracht" was een prachtige & krachtige opener bij deze viering, die door zijn eenvoud en soberheid recht naar het hart ging, zonder omweg of franjes.

De frisse aanpak van de drie (jawel!) priesters-voorgangers-voortrekkers Johnny, Tjeu en Guido was daar beslist niet vreemd aan. Alledrie straalden zij gerustheid en geborgenheid uit, kracht en heling, openheid en oprechtheid.

Met volle teugen proefden wij mee van de stichtende en zeer zinvolle teksten die – in woord, zang, gebaar en houding – nog rijkelijker en aanstekelijker hun troost- en heilvolle inhoud mochten prijsgeven.

De keuze van de liederen (en dus meteen ook van de liedTEKSTEN!) én van de lezingen sprak letterlijk boekdelen: zeker een hart onder de riem voor menig zieke of gezonde mens die vlakbij of op tv-afstand mocht meeluisteren, -zingen, -bidden en -vieren!

En dan die o zo rijke fase van het sacrament van de kwetsbaarheid (hoe schroomvol en toch kernachtig geformuleerd!) met die beide troostende en tegelijk hoopvolle gebaren van handoplegging en zalving.

Een krop in de keel, tranen in quasi vrije loop, een gevoel van gegrepen en aangeraakt worden, een jubelmoment van onverholven Geestrijke aanwezigheid... zo sterk, zo intens, zo ingetogen was deze aaneenschakeling van symbolen in woord en daad... die pakkende ijtheid toen Johnny zei: 'Mama'...

Overweldigend, tastbaar, voelbaar, 'Wees hier aanwezig, God ons gegeven': die heilige en gewijde stilte, die kracht van het helende gebaar, dat ene alleszeggende woord, die enkele hoopwekkende zinnen bij hen die het sacrament ontvingen... onuitwisbaar en ijzersterk staan ze met geoliede indringendheid in ons hart en ons geheugen gegrift, onwrikbaar, zoals het zinnebeeld van die open handen in arduinsteen, stille getuige bij het altaar.

Ik zou het hier zeker ook nog kunnen hebben over de homilie, het brood-en-wijn-moment, het onze vader, de vredeswens, de voorbeden, de zegen en de zending: geloof me vrij, het was een sprankelend koloriet van deugddoende, diepmenselijke, ontroerende en tegelijk goddelijke en hoopgevende momenten.

En zo beland ik terug bij het begin van mijn verslagje. De cirkel is rond...

Mensen van Effata, dit was een 'gezegende' viering, zonder veel praal of omhaal, maar juist daarvoor zo eerlijk, puur en ingrijpend. En daar hebben jullie een prachtig aandeel in gehad.

Bedankt... en ... tot Effata!

Johan & Roze-Anne